

„Ключовете“, Колдуел, Ню Йорк

МАСКИТЕ ОПРЕДЕЛЕНО ИМАХА МЯСТО В ЖИВОТА НА АКС. Било то буквално – от онези, които скриват лицето, или преносно – от онези, които защитават душата, камуфлажът определено го караше да се чувства комфортно. Така де, знание-то е сила единствено когато ти позволява да прозреш врага си. А ако това прозрение се отнася до теб?

Акс би предпочел да му опрат нож в гърлото.

А всички му бяха врагове.

Застанал сред поне стотина сексуално възбудени човеци, той беше готов да засити тъмната си страна – нали се сещате, да метне някое парче прясно месо над телената ограда, зад която беше половият му нагон, и да се дръпне назад, докато храната биваше поглъщана, разяждащият глад – утолен за кратко.

Никога не траеше дълго. Но нали именно затова бе станал член на клуба.

„Ключовете“ беше частен клуб, в който се допускаха единствено членове и където имаше само две правила. Никакви непълнолетни. Винаги със съгласие.

След като тези две условия бяха изпълнени, можеше да си начешеш крастата с каквито пороци искаш: воайорство, групов секс във всякакви разновидности. Имаше стаи за фетиши и места за чукане, снабдени с всички пособия за връзване, око-ваване и провесване във въздуха, които би могъл да си пред-ставиш.

Особено тук, в „Катедралата“.

От всички сгради в просторния комплекс тази беше най-го-лямата и най-впечатляващата. Изпълнена със завихрени валма бял дим, прорязвани от лилави и сини лазерни лъчи, без ни-какви мебели, освен олтара, тук допускаха само най-заклетите членове на клуба.

И винаги се носеха маски, дори в нощи, когато не бяха задължителни за останалата част от клуба.

През процепите за очите в тясната маска на череп, Акс вдигна поглед високо, високо към олтара.

Беше като сцена от „Мълчанието на агнетата“ – човешко тяло, окачено високо над пода, с разперени ръце, наклонена на една страна глава и изобилие от плът, стелеща се като крила около него. Приликите с Ханибал обаче свършваха дотук. Не беше мъж, а жена. Не носеше дрехи, а беше гола. Не истинска кръв покриваше плътта ѝ, а лепкава течност, която се сипеше като дъжд от тавана, падаше върху гърдите ѝ, стичаше се по корема и се процеждаше по бедрата ѝ, така че тя лъщеше под далечните светлини.

Не беше мъртва, а съвсем жива.

– Искаш ли я? – попита го някой зад гърба му.

Акс се усмихна, без да си прави труда да скрие вампирските си зъби.

Никой тук не знаеше, че той е истински вампир. Не някой неовикториански Дракула менте с козметично променени кучешки зъби, ботуши с високи токове и боядисана в черно бездруго тъмна коса. А съвсем истински вампир. С различно ДНК. Различни традиции и език. Различен биологически вид, който включваше пиенето на кръв от вампир от противоположния пол.

Различен полов нагон.

– Да, ще я имам пръв – отвърна.

Когато служителят изсвири силно и вдигна ръка, давайки знак да свалят подвижното скеле, из множеството се разнесе вълнение, нарастваща възбуда за първото представление. За частица от секундата Акс си помисли дали да не се материализира там горе просто за да им изкара акъла, просто защото можеше, просто защото му харесваше да сее хаос.

Вместо това се покатери по металната рамка с лекотата на паяк в паяжината си.

Когато се озова на нивото на жената, тялото ѝ реагира, извивайки се в гладна дъга, главата ѝ се отметна назад, устата ѝ се отвори, очите ѝ го умоляваха. Не беше упоена. Беше болезнено будна, миризмата на възбудата ѝ струеше, плътта ѝ се молеше за освобождаване.

Беше го пожелала. Сред множеството, събрано долу, тя бе пожелала точно него.

– Вземи ме – каза му. – Вземи ме.

Акс протегна облечена в ръкавица длан и затвори устата ѝ с върховете на пръстите си. Наведе се над нея, оголи кучешките си зъби и се насочи към шията ѝ. Само че не я ухапа. Прокара връхчето на един от вампирските си зъби по югуларната ѝ вена.

Опъвайки в конвулсията си веригите, с които доброволно бе пожелала да я оковат, тя свърши за него, алхимията на това да бъде изложена пред очите на тълпата, опасността, която той олицетворяваше, видът секс, от който тя се нуждаеше, се сляха в освобождаване, от което лицето ѝ пламна и я накара да стене, докато се гърчеше.

Насладата ѝ премина като вълна през гъстото множество под тях.

Акс също беше възбуден, да. Но не като тях. Не като нея.

Никога като когото и да било от тях.

И все пак гласът в главата му, който му крещеше, че е боклук, бе приглушен от секса. Огънят на яростта, която изпитваше към себе си, бе угасен от случващото се. Претъпканата с укори къща под истинския му череп за кратко беше изпразнена.

Така че, да, това вършеше работа на всички.

Вдигна ръка към шията си и развърза тежката си наметка, оставяйки я да се свлече от раменете му. Остана само по кожен панталон, татуировките и пиърсингите си.

Ръцете му се спуснаха към тялото ѝ и заедно с устата му го обходиха цялото.

И бурята, която създаваше нарочно, помете съсипания пейзаж на душата му, скривайки безнадеждната опустошеност, която представляваше.

Тя получаваше онова, от което се нуждаеше, той – също.

Което беше добре. След около час трябваше да бъде в тренировъчния център на Братството на черния кинжал, щогоде в състояние да продължи обучението си. Да бъде войник в битката с лесърите. Да върви по тънката линия между живота и смъртта.

Това вече щеше да му даде каквото искаше.

Вътрешен мир посредством война: защото, ако се биеш с неживите, несъмнено ще си прекалено зает, мъчейки се да останеш жив, за да се притесняваш за каквото и да било друго.

Просто съвършено.

* * *

Щатски университет на Ню Йорк, Колдуел

Елиз, кръвна дъщеря на принцепс Феликс Млади, се усмихна на човешкия мъж, който седеше насреща ѝ на масата в библиотеката.

– Разбира се, че ще остана колкото е нужно. Няма да те оставя да се оправяш с всичко това сам.

„Всичко това“ беше море от курсови работи, заринали цялата маса, с изключение на шейсетина сантиметра пред нея и шейсетина сантиметра пред професор Трой Бек. Въпреки че курсовите работи по „Психология 342“ бяха предадени в електронен формат, Трой предпочиташе да ги разпечата, за да ги провери, и след като се беше справила заедно с него с изпитите по средата на семестъра, Елиз нямаше как да не се съгласи. Имаше нещо различно в това да държиш работата в ръцете си, да можеш да напишеш мислите си. Дължеше се на липсата на бързина, решила бе Елиз.

Твърде лесно бе да прегледаш нещата отгоре-отгоре, когато ги четеш на компютър, но когато пишеше забележките си на ръка, имаше време да ги обмисли както трябва.

Трой се облегна назад и се протегна.

– Е, като се има предвид, че е десет часът вечерта, броени дни преди Коледа, помощта ти определено ми идва точно навреме.

Докато той ѝ се усмихваше, Елиз му отправи преценяващ поглед. Като за човек беше висок и имаше яркосини очи и лице, което бе толкова открито и дружелюбно, че не бе трудно да забравиш, че си чужденец в чужда страна, наминал за малко и останал, запленил от свободата на местното население.

– Е, това беше последната от моите. – Тя сложи разпечатаните листове върху купчинката с проверени работи вляво и се извъртя в стола, за да изпълне гръбнака си, при което мъничък

взрив на облекчение изригна в кръста ѝ. – Бяха наистина добра група студенти. Действително усвоиха...

– Извинявай – прекъсна я Трой.

Елиз се намръщи.

– За какво? Аз съм твой асистент. Това ми е работата. Пък и така научавам още повече...

Не довърши, защото бе почти сигурна, че Трой не чува нищичко от това, което му говори. Нефокусирани, очите му бяха зареяни покрай рафтовете, които обграждаха нишата, където работеха.

Като вампир сред човеци, Елиз винаги бе мъничко неспокойна и сега начаса застана нащрек, оглеждайки се наоколо, в случай че Трой бе доловил нещо, което ѝ беше убягнало.

Библиотеката „Фостър Нюман“ беше място, където студентите идваха, за да учат, въпреки че бележките вече се водеха на лаптопи, а в класните стаи отдавна нямаше тебешир. Четириетажна, пълна с рафтове и осеяна с кътчета за сядане, библиотеката бе място, където Елиз открай време се чувстваше в безопасност, концентрирана единствено върху обучението и амбициите си.

Когато си беше у дома, в имението на баща си, тогава се чувстваше неспокойна. Преследвана. В опасност.

Макар и само в преносен смисъл.

Когато не видя нищо, разтърка очи – при мисълта, че ще се наложи да се прибере в онази голяма стара къща, главата ѝ запулсира.

Седем години от началото на обучението ѝ и ето че започваше да се доближава до целта си. С помощта на бакалавърската си степен по психология тя бе приета в докторантската програма по клинична психология без магистърска степен. Целта ѝ бе да открие частна практика като терапевт за расата си, специализирайки в посттравматични стресови разстройства.

След нападенията отпреди две години мнозина вампири страдаха от травматична загуба, а имаше толкова малко възможности за помощ на онези, които се нуждаеха от социални работници и терапия.

Разбира се, нападенията я бяха забавили – баща ѝ беше настоял да прекъсне обучението си и да се оттегли заедно с леля си, чичо си и първата си братовчедка в една безопасна къща

далече от Колдуел. Веднага щом се бяха завърнали, тя отново се беше заловила с обучението си, макар че ги беше сполетяла друга трагедия и още повече беше усложнила нещата.

Мразеше да лъже баща си всяка нощ. Мразеше измислиците за това къде и с кого отива. Ала какъв друг избор имаше? Малкото прозорче на свобода, което ѝ бяха отворили, се бе затръшвало.

Особено след като първата ѝ братовчедка беше пребита до смърт преди четири седмици.

Все още ѝ беше трудно да повярва, че Алишън я няма. Баща ѝ, леля ѝ и чичо ѝ също бяха в състояние на шок, или поне така предполагаше. Никой не говореше за загубата, за тъгата, за гнева. Ала със сигурност реагираха на случилото се: баща ѝ беше толкова напрегнат и мрачен, че сякаш всеки миг щеше да експлодира. Леля ѝ се беше заключила в спалнята си от месец насам. А чичо ѝ се бе превърнал в призрак, който бродеше наоколо безшумно, без сянка.

Междувременно Елиз се измъкваше скришом от имението, за да ходи в университета. Но нима имаше друг избор? Работила бе в продължение на години, за да стигне дотук, и начинът, по който семейството ѝ се справяше със загубата на Алишън, беше красноречиво доказателство за това колко много се нуждаеше расата от добри, подготвени психолози.

Да заметеш всичко под килима, бе сигурна рецепта за междуличностна катастрофа.

– Просто съм уморен – каза Трой.

Изтръгвайки се от мислите си, Елиз го погледна. Първата ѝ мисъл бе, че крие нещо. Втората – че трябва да научи какво е то.

– Мога ли да помогна с нещо?

Трой поклати глава.

– Не, проблемът е само от моя страна.

Докато той се мъчеше да се усмихне, Елиз долови някаква миризма във въздуха. Нещо...

– Мисля, че е най-добре да си вървиш. – Трой се наведе, за да вземе туристическия сак, в който беше донесъл курсовите работи, и се залови да ги напъха обратно вътре. – Пътищата стават опасни заради снега.

– Трой, моля те, говори с мен.

Той се изправи, пъхайки широката си риза в светлобежовия си панталон.

– Всичко е наред. И предполагам, че ще те видя чак след Нова година.

Елиз се намръщи.

– Мислех, че искаш да ти помогна с учебния план за „Психология 401“, „Психология 221“ и семинара върху биполярните разстройства. Утре вечер съм свободна...

– Не мисля, че идеята е добра, Елиз.

Каква, мътните го взели, беше тази миризма?

О! Леле.

Елиз я разпозна и се изчерви. Особено когато той извърна очи от нейните. Беше възбуден. Заради нея. Бе сериозно, сексуално възбуден. И изобщо не беше във възторг от това.

– Трой.

Професорът ѝ вдигна ръка.

– Виж, нищо не си направила. Не си ти, честна дума.

Когато Трой не продължи, Елиз осъзна, че ѝ се иска просто да го изрече на глас. Не защото бе наистина привлечена от него, но ненавиждаше всичко премълчано. Беше ѝ дошло до гуша от това и от сдържаността, с която семейството ѝ посрещаше неизбежните трудности в живота.

Пък и не можеше да се каже, че той не ѝ харесва. Беше привлекателен по един безопасен начин. Умен, забавен и идол за студентките си. Елиз беше виждала немалко от хората, на които той преподаваше, да го гледат така, сякаш е бог.

И, да, може би си беше мислила как ли би било с него. Докосването. Целуването. Останалите неща.

В момента пред нея нямаше никакви перспективи за мъж и това нямаше да се промени скоро. Особено като се имаше предвид фактът, че в очите на глимерата тя беше омърсена.

Не че някой знаеше за това, като се имаше предвид, че мъжът, с когото беше преспала, беше убит в нападенията.

– Пълнолетна съм – чу се да казва.

Очите на Трой се върнаха към нейните.

– Какво?

– Не съм млада. Прекалено млада, имам предвид. За онова, което ти се върти в ума.

Погледът на Трой пламна, сякаш това беше последното,

което беше очаквал да излезе от устните ѝ. А после погледна към тях.

Да, помисли си Елиз. Този човек беше безопасен. Никога не би я наранил, нито би оказал натиск над нея – подобна агресия не му беше в природата, а дори и да беше, тя с лекота можеше да го надвие. Освен това тя никога нямаше да се обвърже, никога нямаше да има живот изцяло извън контрола на баща си, никога нямаше да преживее нещо повече от стерилните истории в учебниците си.

– Елиз. – Трой прокара длан през лицето си. – Господи...

– Какво? И, не, няма да се преструвам, че не знам за какво говорим.

– Има правила. За професори и студенти.

– Вече не ми преподаваш.

– Ти си ми асистентка.

– Сама вземам решения и никога друг.

Което действително беше вярно тук, в това късче живот, което имаше в човешкия свят. И проклета да бе, ако оставеше някакво правило от общество, което дори не беше нейното, да ѝ попречи да прави каквото иска. Имаше твърде много ограничения сред собствената си раса.

Трой се засмя дрезгаво.

– Не мога да повярвам, че водим този разговор. Искам да кажа, в главата си съм го водил с теб сигурно хиляда пъти. Просто никога не съм вярвал, че ще се случи наистина.

– Е, не ме е грижа какво мислят другите. – Което също беше вярно. Когато ставаше дума за човеците. – И не ме е страх.

– Аз не мога да кажа същото. Имам предвид, че никога преди не съм го правил. Знам, че е клише, това за преподавателя и ученика. Но никога не съм престъпвал тази граница. Мислех си, че съм по-силен от това. Само че ти си различна и ме караш да постъпвам различно.

Любопитна безпомощност се излъчваше от него, докато я гледаше, сякаш беше водил битка и я беше изгубил.

Ред беше на Елиз да спре поглед върху устните му.

В мига, в който го направи, мирисът му отново лумна и тя видя гърдите му да се повдигат...

– Професор Бек, здравейте!

Човешката жена, която се приближи до него, беше дреб-

ничка, със съблазнителни извивки и носеше парфюм. С грима и русата си коса изглеждаше като излязла от реклама, представяща университета като привлекателно и забавно място.

– Аз съм във вашия курс, или по-точно бях в него, както и съквартирантката ми. Тя също е тук. Хей! Амбър! Виж кой е тук! Както и да е, наложи ми се да се върна у дома, защото родителите ми се развеждаха, и вие ми позволихте да си отложа изпита. Е, аз...

От момичето продължиха да се леят най-различни съществителни и глаголи, а после Амбър, съквартирантката, доприпика като кученце. Междувременно Трой изглеждаше объркан, сякаш интимността, която бе лумнала, преди да ги прекъснат, го бе отвела на място, от което трябваше да се върне.

Елиз взе палтото и раницата си, бутна стола към масата и вдигна ръка за довиждане. Докато Трой ѝ кимаше, в очите му имаше отчаяние, сякаш подарък, за който се бе надявал от дълго време, се изплъзваше от ръцете му и падаше в пропаст.

Елиз направи знак „обади ми се“ и се отправи към регистратурата. Възрастният служител от вечерната смяна се беше навел над компютъра, сякаш тъкмо излизаше от системата; синьото му яке и плетената шапка вече го чакаха върху плота до термоса, който, предположи Елиз, беше празен.

– Лека нощ – каза тя на път към стъклената врата.

Мъжът изсумтя. Това беше всичко, което можеше да очакваш от него.

Навън вятърът беше студен и силен като плесница и Елиз праметна раницата през рамо, за да закопчае палтото си. Алеята беше осветена от улични лампи и деликатни снежинки прехвърчаха в светлината им, сякаш искаха да танцуват една с друга, но бяха твърде срамежливи.

За миг Елиз се огледа наоколо, мислейки си, че Алишън никога вече няма да може да се наслади на подобна тиха нощ, никога вече няма да крачи между завихрени снежинки и да усеща топлината в палтото си и студа по бузите си. Искаше ѝ се да бе прекарала повече време с братовчедка си. Двете бяха толкова различни, пълна противоположност една на друга, книжният плъх и бунтарката, и все пак може би бе имало някаква възможност да избегне станалото. Да промени съдбата.

Да промени обстоятелството, отклонило Алишън от пътя на безопасността.

Само че не било писано.

Елиз тръгна през кафявата трева, далече от светлината, паркинга, сградата с учебни зали.

Когато сенките я погълнаха напълно, тя се дематериализира, понасяйки се в облак от разпръснати молекули към просторното джорджианско имение на баща си, което се намиреше на километри от университета. Мислеше си за Трой, може би за да се разсее, може би заради искрено любопитство. Вероятно по мъничко и от двете. Така или иначе, за пътуването ѝ трябваше просто миг и моментно усилие на волята.

Докато приемаше физическите си очертания на моравата пред къщата на баща си, смъртта на Алишън се смеси със спомена за Трой, гледащ я през отрупаната с листове маса, очите му – горящи, тялото му – излъчващо мириса на възбудата му. Животът можеше да се промени за миг и не означаваше ли това, че трябва да се възползваш от всички нощи и дни, с които разполагаш?

Времето беше не толкова относително, колкото илюзия. Ако беше знаела, че братовчедка ѝ ще умре, самата тя би вземала различни решения. И следвайки същия ред на мисли, ако знаеше, че ѝ остава седмица или може би месец, не трябваше ли да види как щяха да се развият нещата с един мъж, дори ако той беше просто човек?

Трой имаше номера на телефона ѝ. Тя имаше неговия. И какво правеха? Двамата си разменяха съобщения от време на време, но само за да насрочат разни неща.

Една среща беше „нещо“ за насрочване, нали така?

Докато прекрочваше прага на масивната входна врата, тя съчиняваше различни разговори в главата си, начини да започне и да продължи...

– Къде беше?

Елиз замръзна. И осъзна, виждайки пред себе си стоящ часовник и стълбище, които сякаш бяха взети от Бъкингхамския дворец, че здравата е загазила: беше влязла през официалния вход и бе минала право покрай отворената врата на кабинета на баща си.

С палто, снежинки в косата и раница на рамото.

– Елиз!

Баща ѝ се беше изправил зад покритото си с резба бюро, шокът и ужасът му бяха толкова големи, сякаш току-що бе видял как в имението му нахлува джип.

Пребледнялото му лице, ококорените очи и кадифеното му сако биха могли да бъдат забавни. При други обстоятелства.

Изругавайки, Елиз затвори очи и се пригответи да посрещне бурята.

❖❖❖ 2 ❖❖❖

Имението на Братството на черния кинжал

— Е, КАКВО Е ТОВА?

Чувайки гласчето на дъщеря си, Рейдж, който тъкмо се канеше да пъкне пистолета си в кобура под рамото, застина с ръка във въздуха. За частица от секундата реши да се престори, че не я е чул, ала това нямаше да помогне. За двата месеца, откакто бяха взели Бити при тях, двамата с Мери бяха научили, че тя е страшно умна и също толкова неотстъпчива.

Обикновено тези две качества страшно му харесваха. Ала когато ставаше дума за това да опише техническите характеристики на четиресеткалиброво смъртоносно оръжие на едно тринайсетгодишно дете? Как ли пък не. Прииска му се Бити да имаше празна глава и проблеми с концентрацията.

– Ъ...

Погледна в огледалото над писалището, надявайки се, макар да беше малко вероятно, тя да имаше предвид нещо друго, каквото и да било. Как ли пък не. Бити седеше върху новото им легло с Мери, онова, което се намираше в апартамента на третия етаж, който Трез любезно им беше отстъпил, така че те тримата да имат съседни стаи. Момиченцето беше дребничко, с тънички ръце и крака, заради което на Рейдж му се искаше да се преместят в тропиците, вместо да живеят във вледениявация Ню Йорк. По дяволите, дори навлечена с пуловери, които сигурно тежаха колкото нея, тя изглеждаше толкова крехка.

Ала това бе единственото крехко у нея. Кафявите ѝ очи бяха директни като на възрастен, прастари като планинска верига, остри като орлов поглед. Гъстата ѝ и лъскава коса се спускаше под раменете и имаше почти същия тъмен цвят като тази на Мери. А аурата ѝ, нейната – каквото беше там – жизнена сила, дух, душа... беше толкова осезаема, колкото физическите ѝ очертания изглеждаха преходни.

Рейдж се гордееше с факта, че колкото по-дълго живееше с тях, толкова повече тя израстваше. Не като цвете.

А като дъб.

Това обаче не означаваше, че му се искаше да седне да ѝ обяснява гадните подробности на работата си като убиец на лещъри.

И, не. Не изгаряше от желание да водят и разговора за птичките и пчеличките. Поне все още имаха двајсетина години, в които да се подготвят за това.

– Татко?

Рейдж затвори очи. Е, добре де, всеки път, когато го нарече-ше така, сърцето му ставаше прекалено голямо, за да се побере в гърдите му, и едно нереално чувство, сякаш току-що беше ударил джакпота от лотарията, изгряваше над него. Връщаше го към онзи миг, след като двамата с Мери се бяха обвързали и за първи път я беше нарекъл своя шелан.

Абсолютна, стопроцентова невероятност.

– Какво е това? – не отстъпваше Бити.

Щастливото розово сияние, лумнало в него, угасна, докато прибираще пистолета и закопчаваше кобура над дръжката му.

– Оръжие.

– Знам, пистолет. Но какъв точно?

– „Смит и Уесън“, четиресеткалибров.

– Колко куршума има в него?

– Достатъчно. – Рейдж взе коженото си яке и се усмихна. – Хей, готова ли си да си направим филмова нощ, когато се прибера?

– Защо не искаш да ми кажеш за пистолета си?

Защото, ако ти си публиката, не мога да разделя онова, което правя, от описанието му.

– Просто не е особено интересно.

– То те пази жив обаче, нали? – Очите на момиченцето се

впиха в черните кинжали, препасани през гърдите му с дръжките надолу. – Също като ножовете ти.

– Както и други неща.

– Значи, е интересно. Поне за мен.

– Виж, какво ще кажеш да поговорим за това, когато и майка ти е тук? Нали се сещаш, по-късно тази нощ.

– Но откъде да знам, че ще се прибереш вкъщи?

Рейдж примига.

– Винаги ще се връщам вкъщи при теб и Мери.

– Ами ако умреш?

Първата му мисъл беше: *MEEEEEEEEEEEEEEEEEERI!*

Неговата Мери, като квалифициран терапевт (който беше лекувал Зи, с всички негови демони, за бога!), можеше да се справи с това много по-добре, отколкото един тъпоглав воин като него. Само че неговата шелан беше в „Убежището“ и работеше, и не му се струваше редно да ѝ се обади и да я прекъсне заради друго, освен кръвоизлив от артерия или пожар вкъщи. Зомби апокалипсис. Атомна бомба в имението.

Е, добре де, може би и ако бяха останали без чийзкейк.

Трябваше просто да се стегне. Така де, какво беше това в момента? Бащински задължения, а той не само че се беше писал доброволец именно затова, когато двамата с Мери започнаха процеса по осиновяване, но определено нямаше желание да си признае толкова рано, че не можеше да се справи.

Отбеляза си наум да потърси онлайн курс за това как да бъдеш баща. Несъмнено трябваше да има учебна програма за нещо такова.

– Просто се притеснявам – продължи Бити. – Това ме плаши.

Исусе, плашеше и него. Сега, когато тя беше част от живота му, имаше толкова повече за губене.

Приблужи се и коленичи. Бити беше обвила ръце около тялото си, погледът ѝ беше твърд, сякаш нямаше намерение да приеме никакви глупости.

Рейдж отвори уста и...

... я затвори. Зачуди се какво ли бе нужно, за да накара мозъка си да запали. Може би да си фрасне главата в някоя стена?

– Нали знаеш колата ми? – чу се да казва.

Бити кимна, а той си представи как се рита в главата, дока-

то не се нокаутира сам. От всички неща, които подсъзнанието или каквото там движеше нещата, можеше да изпълне, трябваше да започне с понтиака?

– Е, спомняш ли си, когато те учех да шофираш?

Да, Битс, точно преди онези хлапаци да нападнат Мери и ти да откриеш, че другото ми аз е дракон. Ех, че готин спомен.

Господи, идеше му да повърне.

Бити кимна отново и той продължи:

– Помниш ли, когато се учеше как да използваш скоростите и кормилото, и спирачката? Повтаряше го отново и отново, докато не го направи както трябва.

– Да.

– Нали знаеш как шофирам аз колата си?

– О, да. – Бити се усмихна. – Бързо. Много бързо и забавно. Като ракета.

– Е, един ден ти ще я караш също толкова добре, колкото и аз. Ще *усещаш* правилната скорост и ще работиш със съединителя и газта, без дори да се замисляш. И ако някой изскочи пред теб, ще реагираш толкова бързо и уверено, че дори няма да си в състояние да си дадеш сметка, че изобщо си си го помислила. Ако някой натисне рязко спирачки, ще смениш платното инстинктивно. Ще почувстваш, че гумите поднасят по магистралата в дъжда, и ще знаеш, че трябва да вдигнеш крак от газта, но не и да натиснеш спирачките. И всичко това – защото ще се упражняваш, упражняваш, упражняваш на кола, поддържана в пълна изправност.

– Ще се упражнявам. Ще шофирам по-добре.

– Точно така. Дори ако хората край теб шофират опасно, ти ще си нашрек и съсредоточена, и подготвена да се справиш с всичко. – Рейдж сложи длан върху кинжалите си, върху сърцето си. – Бия се от цял век, Бити. И всичко, което вземам със себе си на бойното поле – оръжията, екипировката, братята, – всичко това цели да ме опази в безопасност. Дали има пълна гаранция? Не. Но е възможно най-добрата, кълна ти се в това.

Бити свали ръце от тялото си и погледна надолу. Розово-зелената гривна около китката ѝ беше направена от шлифовани мъниста, които искряха като истински скъпоценни камъни. Тя я завъртя и си пое дълбоко дъх.

– Теб... бива ли те? Имам предвид в битките.

Господи, щеше му се да беше счетоводител. Ама наистина. Защото, ако беше някакъв костюмиран сметкаджия, нямаше да е принуден да каже на едно невинно създание, че е страшно добър в това да убива.

– Е, бива ли те?

– Много ме бива в това да опазвам себе си и братята в без-опасност. Толкова, че поискаха от мен да уча и по-младите как да го правят.

Бити кимна отново.

– Точно това казаха. На Последното хранене онзи ден. Чух да говорят за това как ти и останалите братя обучавате другите.

– Именно там отивам сега. Докато ти си тук с Бела и Нала, аз ще се срещна с един клас ученици в Колдуел, за да им покажа как да се бранят.

Бити наклони глава на една страна и кестенявата ѝ коса се разпиля над рамото. Рейдж я остави да го гледа. Ако заради това закъснееше за работа, много важно.

– Трябва да си много добър, за да бъдеш учител.

– Така е. Кълна ти се, Бити. Страшно съм добър и не поемам никакви рискове, освен онези, които са абсолютно задължителни, за да си свърша работата.

– А и звярът ще те пази, нали?

Рейдж кимна.

– И още как. Нали го видя. Знаеш какъв е.

Бити се усмихна, тревогата беше заменена от слънце.

– Той ме харесва.

– Той те обича. Но не обича онези, които са агресивни с мен.

– От това се чувствам по-добре.

– Хубаво. – Рейдж вдигна длани и тя плесна своите в тях. – Никога няма да бъдеш сама, Бити. Кълна ти се.

В този миг, докато се опитваше да пропъди всяка нейна тревога – както и собствените си, – замалко да ѝ каже едничкото, което Бити не знаеше за своите осиновители. Да, новият ѝ старец може и да имаше дракон под кожата си, ала новата ѝ майка имаше още по-готина тайна.

Мери притежаваше особен вид безсмъртие. Благодарение на Скрайб Върджин – и това си оставаше в сила, въпреки че майката на Ви вече не ръководеше нещата – Мери не остаря-

ваше и можеше да избере кога да премине в Небитието. Това беше безценен дар, предпазващ семейството му по начин, по който семействата на другите не бяха защитени.

И все пак си замълча. Макар да знаеше, че това навярно щеше да помогне на Бити в момента, чувстваше, че Мери бе тази, която трябва да го сподели, не той.

– Никога няма да бъдеш сама, Бити – повтори. – Кълна ти се.

* * *

Мери се настани зад бюрото си в „Убежището“, остави чантата си на земята и свали якето си. Протегна ръка, вдигна ръкава на полото си и се усмихна при вида на розово-зелената гривна, която блещукаше на китката ѝ.

Преди няколко нощи двете с Бити си бяха направили еднакви гривни – седнали на кухненската маса на Фриц в имението, разпилели комплекта за бижута – изобилие от прозрачни пластмасови кутии, пълни със същинска дъга от искрящи мъниста. Бяха си приказвали за всичко и за нищо, поздравявайки всички, които минеха оттам, и си бяха поделили пакет „Комбос“ и кутия „Маунтин Дю“. Освен това бяха направили гердан за Рейдж, гривна с друг цвят за Ласитър и един наниз, с който Нала да си играе. Дори Бу беше дошъл и се беше свил върху масата, за да ги наблюдава със зелените си котешки очи.

В едно имение, пълно с безценни неща? Това време, прекарано заедно, бе най-безценното от всички, незаменяемо.

Мери погледна към бюрото и взе една снимка на Бити отпреди две седмици, когато момиченцето си беше правило селфита с телефона на Рейдж. Бити беше направила щура физиономия, а тъмната ѝ коса бе тупирана така, че приличаше на излязла от някоя метал банда от осемдесетте.

И действително – Ласитър беше в левия ъгъл и правеше най-добрата си имитация на Ники Сикс.

Неочаквани сълзи изпълниха очите на Мери. Никога не бе очаквала да се превърне в жена, която има снимки на дъщеря си на бюрото в работата си. Не, тази благословена непозната, тази късметлийка, която имаше съпруг и семейство, ваканции, които да очаква, и изработени у дома украшения за китката си – това открай време беше някоя друга, чиято реалност бе

нещо, което виждаш по телевизията или в реклама за мебелни магазини, или чуваш откъм съседната маса в ресторанта.

Докато се храниш сам.

Мери Лус беше медицинска сестра на болната си майка, която бе умряла ужасяващо и твърде млада. Мери Лус беше боледувала от рак и бе останала безплодна след химиотерапията. Мари Лус беше призрак в покрайнините на живота, сянка, която минаваше незабелязана през стаята, алегория за това как не искаш да свършиш.

А после животът ѝ се беше променил по възможно най-добрия начин. А сега? Тя бе точно там, където никога не се бе осмелявала да си мечтае да бъде.

И, да, тази неочаквана съдба идваше с немалка доза постравматичен стрес. По дяволите, понякога, когато се събудеше до невероятно привлекателния си съпруг вампир, и особено сега, когато отидеше на пръсти в съседната спалня, за да нагледа Бити, очакваше да се събуди и да се върне обратно в кошмара на истинския живот.

Ала, не, помисли си, докато оставяше снимката на мястото ѝ. Това бе истинският живот. Тук и сега, това бе нейната история.

И тя беше невероятна. Така изпълнена с обич, семейство и щастие, че сякаш слънцето живееше в гърдите ѝ.

Те всички бяха борци, оцеляващи – тя, Рейдж, Бити. Тя се бе преборила с болестта си. Рейдж – с проклятието, с което бе принуден да живее. Бити – с невъобразимия домашен тормоз, който двете с нейната мамен бяха понесли от ръцете на рождения ѝ баща. Трите им живота се бяха пресекли за първи път тук, в „Убежището“, когато Бити и майка ѝ бяха дошли, търсейки подслон. А после майка ѝ бе умряла, оставяйки я сираче.

Възможността да осиновят момиченцето бе изглеждала прекалено хубава, за да е истина. Понякога все още изглеждаше така.

Ако само можеха да изкарат този шестмесечен период на изчакване и осиновяването станеше факт, Мери отново щеше да диша спокойно. Поне не се бяха появили роднини. Въпреки че в началото Бити беше говорила за някакъв чичо, майка ѝ никога не бе споменала да има брат или какъвто и да било кръвен роднина, нито при постъпването си в „Убежището“, нито през пос-

ледвалите сесии на терапия. Съобщенията, качени в затворени групи във фейсбук и яху, не бяха донесли никакъв резултат.

И Мери се надяваше това да си остане така.

И като стана дума за това, Мери включи компютъра и сърцето задумка в гърдите ѝ, изпращайки нездрава топлина по тялото ѝ. В света на социалните мрежи тя не беше просто аматьор, а същинска анти-Кардашиан, и все пак всяка нощ – макар и само веднъж – тя влизаше във фейсбук.

И се молеше да не открие нищо.

Групата, която проверяваше, бе посветена единствено на вампирите, а членовете ѝ бяха ограничени в рамките на расата. Създадена от Ви след нападенията и поддържана от персонала на Фриц, тя бе възможност за членовете ѝ да говорят за всичко – от местоположенията на различни скривалища (винаги закодирани) до гаражни разпродажби.

Мери прегледна постовете от последните двацет и четири часа и изпусна рязко дъха си. Нищичко.

От облекчението стаята сякаш се завъртя около нея, поне докато не отвори групата в яху. Рецепти за готвене в тенджери под налягане. Плетаческа група, която се събираше... ръчни снегорини за продан... въпрос за това къде да се ремонтира компютър...

Също нищо.

– Благодаря ти, Господи – прошепна Мери и отметна още един ден върху стенния си календар.

Беше краят на декември, което означаваше, че бяха минали почти два месеца. Дойдеше ли май? Можеха да продължат напред.

Докато ударите на сърцето ѝ се успокояваха, Мери се зачуди как, по дяволите, щеше да понесе това компютърно изпитание още сто и трийсет пъти, или колкото точно оставаха. Нямаше обаче друг избор. Добрата новина бе, че успяваше да се удържи да го прави само по веднъж на нощ. В противен случай щеше да бъде на проклетия си телефон на всеки петнайсет минути.

Трябваше обаче да постъпи справедливо спрямо онзи, който може би бе там някъде. Да лишиш от родителски права кръвни роднини, бе нещо сериозно и без съвременен прецедент сред расата. Тя, Мариса, като глава на „Убежището“, Слепия крал Рот и Сакстън, неговият адвокат, бяха принудени да измислят процедура, която да осигурява достатъчно дълъг период на предизвестие.

Само че чувствата нямат период на изчакване и майките и татковците, които обичат децата си, не могат да нагласят скоростта на сърцата си.

Сякаш можеше да чете мисли, Мариса подаде глава през отворената врата.

– Има ли нещо?

Мери се усмихна на своята шефка и скъпа приятелка.

– Нищо. Кълна се, никога не съм очаквала месец май с по-голямо нетърпение.

– От самото начало имам добро предчувствие за това.

– Не искам да урочасам нещата, така че няма да кажа нищо. – Мери отново се съсредоточи върху календара. – Хей, утре вечер няма да дойда на работа. Бити е на преглед.

– А, да. Успех! Жалко, че трябва да ходите чак до клиниката на Хавърс.

– Доктор Джейн твърди, че не разполага с достатъчно добри познания. Очевидно педиатрията при вампирите е нещо сериозно.

Мариса се усмихна меко.

– Е, нещата между мен и брат ми може и да са сложни, но никога не съм се съмнявала в способността му да осигурява добра грижа за пациентите си. Бити не би могла да бъде в подобри ръце.

– Определено бих предпочела да я задържим в клиниката на тренировъчния център. Ала в крайна сметка единственото, за което ни е грижа, е онова, което е най-добро за нея.

– Именно това те прави добър родител.

Мери погледна гривната си.

– Абсолютно.

❖ 3 ❖

— ЕЛИЗ! НЕ МИ КАЗВАЙ, ЧЕ СИ БИЛА В УНИВЕРСИТЕТА!
Докато изскачаше от кабинета си, баща ѝ приличаше на разярен бик, доколкото това бе възможно за един тънък като вейка, изискан аристократ. Всъщност по-скоро беше като европейски принц, опитващ се да привлече вниманието на ико-